

El president Jordi Pujol a l'ostracisme mereix un respecte

written by Pau Miserachs | 24 de febrer de 2022

Amb dignitat, fa vuit anys el president de la Generalitat va explicar que tenia béns a Andorra per si s'havia d'exiliar. És una precaució que molts han tingut present comprant cases a l'estranger.

Fa uns quaranta anys, el 23 de febrer de 1982, en saber-se que hi havia un cop d'estat en marxa i el Congreso de los Diputados estava ocupat per un destacament de la Guàrdia Civil i amb les ràdios emetent marxas militars, molts van decidir travessar la frontera, uns cap a Portugal i altres cap a Perpinyà.

Antonio Tejero, Alfonso Armada i Jaime Milans del Bosch van ser els protagonistes principals amb el suport polític de gent d'extrema dreta que donava per fet que l'exèrcit enderrocava la monarquia i instauraria un règim continuador de la dictadura.

Sobraven els "rojos" que hi havia al Congreso i els separatistes catalans i bascos. Hi va haver un temps que si no eres franquista i amant de l'Espanya "sublime rojigualda" no eres considerat altra cosa que un "rojo" que calia extirpar de les responsabilitats socials.

Jordi Pujol, com ara es fa dir, és una persona que ha marcat una part de la història moderna de Catalunya amb encerts i errors. Ara molesta que reaparegui públicament i digui coses. Una cosa és voler estar retirat a l'ostracisme i l'altra és ser marginat perquè no interessa escoltar el que pot dir ni el seu llegat polític.

Per alguns cal esborrar-lo, com diu la Gemma Aguilera a *El Món*. Volen en Pujol marginat. Els seus vint-i-tres anys de govern no compten ni es volen per a res. La seva obra és ara desconsiderada per una minoria que no és capaç d'assolir el que predica. Però sense Pujol no hauríem arribat a despertar el sentiment patriòtic català ni plantejar-nos que Catalunya pot ser una República democràtica.

El peix al cove, els traspassos que a poc a poc anava obtenint, la televisió de Catalunya com eina fonamental de comunicació i difusió de la llengua i la cultura catalana, la recuperació del cos policial de Mossos.

Els que ara blasmen contra la política i els fets del president Jordi Pujol i no reconeixen l'obra feta en el seu temps de mandat, no se'n surten amb una estratègia que va i ve esperant com diu Aguilera que els truquin per anar a una taula de diàleg sense diàleg perquè no els deixaran parlar de res del que interessa a Catalunya.

Les apostes són que l'actual independentisme, com diu Gemma Aguilera, està per sota dels fruits obtinguts pel pujolisme, sobretot en la tasca feta per Jordi Pujol a l'Europa de les Regions.

El president Jordi Pujol està legitimat per parlar d'Europa i el seu futur, per molt que molesti a alguns aprenents de polític que no saben bellugar-se sense assistents de protocol. Jordi Pujol no ho necessitava.

Ell, bregat en la lluita i a la presó per Catalunya, sabia sempre el que havia de fer i el que havia de dir en cada circumstància. També ens ha deixat un llegat intel·lectual amb els seus discursos i publicacions. Mereix un respecte i ser escoltat. Té molt a dir de cara al futur. Ens va recordar que o seríem residuals o independents. Què volem ser doncs?